

El repte de l'art contemporani

Durant els últims mesos ha tornat a prendre cos un projecte intermitent: el de la creació d'un museu o d'un centre d'art contemporani a la ciutat de Girona. Es tracta d'una vella reivindicació que sorgeix periòdicament i es desinfla a poc a poc sense que fins ara hagi estat mai atesa.

Com és sabut, el Museu d'Art de Girona exhibeix obres a través d'un llarg discurs que comença amb el romànic i acaba amb el noucentisme, però tota l'obra acumulada a partir dels anys quaranta roman oculta en els magatzems. El Museu d'Història de la Ciutat, que té un projecte diferent, tampoc no pot anar gaire més enllà en la difusió dels autors contemporanis, malgrat l'obra considerable que també té dipositada en el seu fons. Hi ha, doncs, almenys dues generacions d'artistes, morts i vius, de vàlua reconeguda i indiscutible, que no tenen obra exposada enlloc de forma permanent. I hi ha, a més, els creadors de les penúltimes i últimes fornades, cultivadors dels diversos moviments i de les successives avantguardes, que no disposen d'un marc públic estable per donar a conèixer les seves experiències i s'han de refiar del suport d'alguna entitat privada.

Un museu, com és obvi, necessita un continent, o edifici, i un contingut, o conjunt d'obres a conservar i exhibir, i ha de comptar també amb un projecte que sistematitzi el contingut i l'articuli en el marc del continent. A Girona es disposa d'un contingut notable –que molt fàcilment es podria incrementar amb noves aportacions–, però no queda ni un edifici disponible per albergar-lo (l'últim que oferia alguna possibilitat, l'antiga fàbrica Marfà de Santa Eugènia, sembla que serà destinat a museu de la industrialització o de l'arqueologia industrial). Tampoc no existeix cap projecte concret i raonat sobre les característiques i l'abast que hauria de tenir un centre d'aquest tipus.

Així les coses, l'alcalde i el delegat de la Generalitat han coincidit a declarar la seva intenció d'impulsar –ara sí– un centre d'art contemporani per a Girona. El primer s'ha compromès a enllestir-ne el projecte conceptual abans de quatre anys, i el segon ha afegit que, si el municipi cedeix un terreny, la Generalitat podria assumir la construcció d'un immoble.

Mai les promeses i els compromisos no havien arribat tan lluny; mai no s'havia pogut intuir amb tanta precisió la possibilitat de tenir a Girona totes les peces bàsiques per consolidar un centre actiu dedicat a aplegar, salvaguardar, mostrar i potenciar la producció artística dels gironins, des de la Guerra Civil fins als nostres dies.

Som conscients que el camí que tot just s'enceta no serà curt ni fàcil. Caldrà lligar molts caps, aglutinar molts criteris divergents, harmonitzar moltes competències i consensuar interessos molt diversos. Faran falta, sens dubte, moltes dosis de comprensió i de rigor, de racionalitat i de bona voluntat, i aquests valors no sempre són moneda ordinària en la gestió de l'activitat pública. Però per primera vegada es dibuixa en l'horitzó una proposta estimulante, digna de l'atenció i de l'esforç de les institucions i de tots els que de debò se sentin implicats en aquest gran repte pendent de la vida cultural gironina.